

နေနွယ်ရင်မြင့်

အချစ်စစ်တို့မည်သည့်

ကျွန်မသည် . . .

ချစ်သူအပေါ်တွင် သစ္စာပျက်သောအမှုကို တစ်ကြိမ်

တစ်ခါမျှ မကျူးလွန်ခဲ့ဖူးပါ။

ဤစကားသည် မှန်ကန်သော သစ္စာစကားဖြစ်ပါ၏။

ဤမှန်ကန်သော သစ္စာစကားကြောင့် ချစ်သူ၏ ချစ်ခြင်းကို

တစ်ဦးတည်းပိုင် ရနိုင်ပါစေသတည်း။ ချစ်သူ၏ သစ္စာပျက်ခြင်းကို

ဘယ်သောအခါမျှ မခံစား မရရှိသောသူ ဖြစ်ပါစေသတည်း။

ရွှေလက်ဆက်

ချစ်သူကို . . .

အမွန်မြတ်ဆုံးသော အမြင့်တစ်နေရာတွင် တင့်တယ်စွာ

ခံစားစေလိုပါ၏။ ဤစကားသည် မှန်ကန်သော သစ္စာစကား ဖြစ်ပါသည် ။

ဤမှန်ကန်သော သစ္စာစကားကြောင့် ချစ်သူထံတွင်

ကျရောက်ကပ်ငြိလျက်ရှိသော သံသယဆင်းရဲခြင်းများမှ . . .

ချစ်သူ ကင်းလွတ်ပါစေသတည်း။

ကာရံညီ

★

အပိုင်း (၁)

အခန်း (၁)

“ရွှေလက်ဆက်” က ရင်မှာ ကပ်လျက်ရှိသော ဆွဲကြိုးမျှင်ကလေးကို လက်ဖြင့်မ၍ ရင်မှ ခွာ လိုက်၏။ ရွှေဆွဲကြိုးလေးတွင် တပ်ဆွဲထားသည့် လေးထောင့်စာအုပ်ပုံ လော့ကတ်ကလေးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တရိုတသေ ကိုင်လိုက်၏။

“ကျွန်မရဲ့ ဆိုင်ဖွင့်ပွဲကို မေမေ ကြွရောက် စောင့်ရှောက်ပါစေသတည်း။ မေမေ၏ မကုန်ခန်း နိုင်သော မေတ္တာတရားတို့ ဖြင့် လွမ်းခြုံမွှန်းထုံလျက် ကျွန်မ၏ ဆိုင်ကလေးအောင်မြင်ပါစေသတည်း။”

ရွှေလက်ဆက် . . . ပြုမှုနေကျ အမူအကျင့်ကလေးပဲ ဖြစ်၏။ ဘယ်တော့မဆို . . . ဘာကိစ္စမဆို . . . ဆန္ဒတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်တိုင်း မေမေ့ကို တမ်းတတိုင်တည်၍ ဆုတောင်းခြင်း အလေ့အကျင့်လေးက စွဲမြဲခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းများစွာ . . . ။”

ငယ်တုန်းကဆိုလျှင် . . . စာမေးပွဲ သွားဖြေကန်နီး ဘုရားရှိခိုးပြီးတာ နှင့် ဆွဲကြိုးလေးကို ကိုင်ပြီး စာအုပ်ပုံ လော့ကတ်လေးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပင့်မလျက် . . .

“ကျွန်မ . . . စာမေးပွဲကို ဖြေနိုင်အောင် မေမေစောင့်ရှောက်ပေးပါ . . .” ဟု ဆုတောင်းလိုက် တာချည်းပင်။

ကိုယ့်စကားတစ်ခွန်းကို မှန်ကန်ကြောင်း ခိုင်လုံစေချင်သည့်အခါ
တွေမှာ လည်း ဤစာအုပ် လောကတ်ကလေးကို ကိုင်၍ ပြောလျှင် သ
စ္စာဆိုသကဲ့သို့ မှန်ကန်ကြောင်း တစ်ဖက်သားကို သိစေ တတ်ပါသည်။

“ကျွန်မ တကယ်ပြောတာ၊ ကျွန်မကတော့ မှန်ကန်ကြောင်း မေမေ့
ဓာတ်ပုံကို ကိုင်ပြီး ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပြောပါတယ် . . .” ဟု ဆိုတတ်မြဲ။

အဲသည် စာအုပ်ပုံ လောကတ်ကလေးကို ခလုတ်နှိပ်၍ ဖွင့်လိုက်လျှင်
အထဲမှာ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ရှိသည်။ ။ ရွှေလက်ဆက် မမှတ်မိတော့ပြီဖြစ်
သော မေမေ့ ဓာတ်ပုံလေးပါ။ ဒါ. . . သမီးမေမေရဲ့ ဓာတ်ပုံဟု ကြီးကြီး
မေက ပြော၍ . . . ဒါဟာ မေမေပဲ . . . ဆိုသော အသိစိတ်ဖြင့်
တအားကြီး ချစ်သွားမိခဲ့ရတာ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝတည်းက ဖြစ်၏။ ဘ
ယ်နှုတ်သမီးရွယ်မှန်းတောင် မမှတ်မိခဲ့ပါ။ ဘယ်တော့မဆို . . . ဒီလော
ကတ်လေးကို တကိုင်ကိုင် လုပ်တတ်လွန်းသည်။ ဒီလောကတ်လေးကို
ကိုင်ဆုပ်လိုက်မိချိန်မှာ မေမေသည် အနီးကပ်ရောက်ရှိလာသကဲ့သို့ နွေး
ထွေးမှုတစ်မျိုးကို ခံစားရသည်။ ။ လုံခြုံမှုဖြစ်ထွန်း၍ ခွန်အားတွေ တိုးတ
က်လာသကဲ့သို့ပင်။

နောက်တော့ . . . သစ္စာစကားကို ဆိုလေတိုင်း မေမေ့ ဓာတ်ပုံလေး
ကိုင်၍ ပြောတတ်ကျင့်၊ ဆန္ဒတစ်ခု ပြည့်စုံဖို့ ဆုတောင်းလေတိုင်း မေမေ့
ဓာတ်ပုံလေး ကိုင်၍ ပြောတတ်ကျင့် . . . အဲသည် ချစ်စရာအကျင့်လေး
စွဲမြဲသွားရတော့သည်။ ။ “ညီ” ကို ချစ်ပါသည် ဟု ဖြေကာနီးမှာ ပင် . . .
မေမေ့ ဓာတ်ပုံလေးကိုပဲ ကိုင်၍ ကတိပေးခဲ့တာ ဖြစ်၏။

“ညီကို ချစ်ပါတယ်။ တစ်သက်လုံး ချစ်သွားမယ်။ ညီဘယ်လို အပြစ်
တွေပဲ ကျူးလွန်ပစေ . . . ခွင့်လွှတ်မယ်။ ညီသာ ကျွန်မနားမှာ နေခဲ့ရင် .
. . တခြား ဘာကိုမှ မလိုအပ်တော့အောင် ကျွန်မဘဝ ပြည့်စုံပါပြီ။ ဒီစ

ကားတွေကို . . . မေမေ့ ဓာတ်ပုံကို ကိုင်ပြီး ပြောပါတယ်။ ညီ တစ်သက် လုံး ယုံပါ တော့”

“ချစ်လိုက်ရတာ ရွှေလက်ရယ် ဖြေပုံလေးကို အရမ်းချစ်လိုက်တာ . . .” တဲ့ ။

ဒီနေ့ကတော့ ဆိုင်ဖွင့်ပွဲကလေးပါ။

“သမီး . . . ဆိုင်ကလေး . . . လေးခန်းတဲ့ ဖွင့်ချင်ပါတယ် ကြီးမေ . . .” ဟု ကြီးမေထံမှာ ခွင့်တောင်းခဲ့သည် ။ ကြီးမေက ရွှေလက်ကိုဆိုလျှင် အလိုလိုက်မြဲ ဖြစ်၏။ ဒါဟာ . . . ရွှေလက်ကို ချစ်လွန်းလို့ အလိုလိုက်ခြင်းဆိုတာထက်၊ ရွှေလက် တောင်းဆိုမှုလေးတွေ၊ ရွှေလက် ဆုံးဖြတ်ချက်လေးတွေဟာ မှန်ကန်နေတတ်တာမို့ ငြင်းစရာမရှိသောကြောင့် အလိုလိုက်ဖြစ်တာက ပိုများ ပါသည် ။

“ပြောပါဦး . . . ဘာဆိုင်လေးတွေ ဖွင့်ချင်လို့ လဲ။ သမီး အလုပ်လုပ်ချင်တာကို ကြီးမေဟာ အားပေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ . . . သမီး တစ်သက် ကြီးမေတစ်သက်မှာ . . . သမီး အလုပ်လုပ်မှ ထ မင်းစားရမှ မဟုတ်ဘူး နော်။ လူက အလကားကြီး . . . အချိန်တွေ ပိုနေမှာ မျိုး မဖြစ်စေချင်လို့ အ လုပ်လုပ်ခွင့်ပြုမှာ ”

“သမီးလည်း အဲဒီသဘောပါပဲ ကြီးမေ။ လူဆိုတာ အလကားကြီးနေတော့ ပစ်ထားတဲ့ ဓား တစ်ချောင်းလို ဦးနှောက်တွေ သံချေးတက်သွားပြီး ငပျင်း ငပျင်းကြီး ဖြစ်သွားမှာ စိုးလို့ ပါ။ သမီးကလေး . . . အပ်ချုပ်ဆိုင်လေးတစ်ခန်း . . .”

“ဟင် . . . သမီးရယ်၊ ညောင်းကညောင်းနဲ့ ”

“သမီး ကိုယ်တိုင် စက်ပေါ်မှာ မိုးလင်းကမိုးချုပ် တကုန်းကုန်း

ထိုင်ချုပ်နေမှာ မှ မဟုတ်တာ ကြီးမေရဲ့ ၊ သမီးက ညှပ်ရုံညှပ်မှာ ။
ပုံဆွဲမှာ ။ ဒီနိုင်နာ လုပ်မှာ ”

“အင်း . . . အစက အဲဒီလို ပြောပါလား”

“သမီး ဆိုင်က အပေါ်စားဆိုင် မဟုတ်ဘူး ကြီးမေရဲ့ ဝတ်စုံတစ်စုံကို
ချုပ်ခ တစ်သောင်းလောက် ယူမှာ ဆီးကွင့်စ်တွေ၊ ပုလဲတွေ သီခက်ပေး
ရရင် တစ်သိန်း”

“ဘုရား . . . လာချုပ်တဲ့ သူ ရှိပါ့မလား”

“သတို့ သမီးတွေ၊ မွေးနေ့ရှင်တွေ . . . ပိုက်ဆံရှိတဲ့ သူဌေးသမီးတွေ၊
မော်ဒယ်တွေ၊ ရုပ်ရှင်မင်း သမီးတွေ၊ အကယ်ဒမီပွဲတက်မဲ့ အနုပညာရှင်
တွေ ဝတ်စုံတစ်စုံချုပ်ခအတွက် တစ်သိန်းလောက် သုံးပစ်ဖို့ ဝန်မလေး
တဲ့ မိန်းကလေး သူဌေးတွေ လာချုပ်မှာ ပေါ့ ကြီးမေရဲ့ ”

“အင်း . . . စိတ်ကူးကတော့ ကောင်းနေပြီ”

“ဗြူတီပါလာက တစ်ခန်း၊ ဓာတ်ပုံဆိုင်က တစ်ခန်း၊ နောက်ဆုံးတစ်
ခန်းကတော့ သမီး ဝါသနာအရ မပါမဖြစ် ပန်းဆိုင်ကလေး။ ဖရော်ရာ F
lora ပေါ့။ လက်ကိုင်ပန်း၊ ပန်းခြင်း၊ ပန်းသရဖူ၊ ပန်းစည်းလေးတွေကို ပ
န်းချည်းမဟုတ်ဘဲ၊ ဇာလေးတွေ ဖဲပြားလေးတွေ၊ လိုအပ်ရင် အဝတ်စတို့
အရပ်တို့ ပါ ထည့်ချင်ထည့်မှာ . . .”

“ဆန်းဆန်းပြားပြား လှလှပပလေးတွေ လုပ်မှာ ။ ဝတ်စုံအသစ်ချုပ်
တဲ့ သတို့ သမီးလောင်းလေးတွေ၊ မွေးနေ့ရှင်လေးတွေ၊ ဒါမှ မဟုတ် . . .
သူများ ပွဲကို သွားတက်မဲ့ ပွဲတက်မိန်းမသားလေးတွေဟာ သူတို့ ဝတ်စုံ
လေးတွေဝတ်ပြီး မျက်နှာနဲ့ ဆံပင်ကို ပြင်ပြီး၊ တစ်ခါတည်း . . . ဓာတ်ပုံ
ရိုက် မှတ်တမ်းတင်လိုက်လို့ ရတယ်”

“နိုင်ပျံ့မလား သမီးရယ်”

“တစ်ယောက်တည်းကတော့ အကုန်လုံးကို ဘယ်လိုက်လုပ်နိုင်ပျံ့မလဲ ကြီးမေရယ် . . . လုပ် တတ်တဲ့ သူ ငှားရမှာ ပေါ့။ သမီးကတော့ စီမံခန့်ခွဲရမှာ ပေါ့၊ အချိန်ရတိုင်း သင်တန်းတွေ လျှောက် တက်ထားမိတာ မှန်လိုက်တာ”

ရွှေလက်ဆက်က “ကြီးမေ” ဟု ခေါ်ရသော ဒေါ်တင်မေကြီးသည် စင်ကာပူနိုင်ငံမှာ နှစ်နှစ်တိတိ အ လုပ်သွားလုပ်ခဲ့၏။ ကြီးမေမှ တစ်ပါး အားကိုးရာမရှိသော ရွှေလက်ဆက်လည်း ကြီးမေနှင့် ပါသွားခဲ့ရသည် ။ အဲသည် တုန်းက ရွှေလက်ဆက်က အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးသည် ။ တက္ကသိုလ် ဒုတိယနှစ် တက်ဆဲ . . . အဝေးသင် ပြောင်းပြီး လိုက်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ စင်ကာပူမှာ ရွှေလက်ဆက် အတွက် အချိန်တွေ ပိုနေရသည် ။

“သမီး တက်ချင်တဲ့ သင်တန်းရှိရင်တက်၊ ဒီပလိုမာလေးဘာလေး၊ ယူချင်လည်း ယူ၊ ကြိုက်တဲ့ ပညာကိုရှာ။ စီးပွားရှာစရာ မလိုဘူးနော်”

ဒီပလိုမာတွေက နှစ်နှစ်လောက် တက်မှ ရမည်။ ကျောင်းချိန်အပြည့် ဖြစ်သည် ။

ကြီးမေ ပြန်လာလျှင် ပြန်လိုက်လာရမှာ မို့ ပညာရေးတစ်ပိုင်းတစ်စ နှင့်လည်း ဖြစ်နေနိုင်သည် ။

“ဒီပလိုမာတွေ ဘာတွေလဲ မယူပါဘူး ကြီးမေရယ်။ သုံးလတို့ ခြောက်လတို့ တက်ရတဲ့ သင် တန်းလေးတွေပဲ တက်ချင်တယ်။ အချိန်ပိုင်းဆို တော့လေ . . . တစ်ချိန်တည်းမှာ နှစ်ခုလောက်လည်း ပြိုင်တူ တက်လို့ ရအောင်”

ကြီးမေနှင့်အတူ ရန်ကုန်ကို ပြန်ရောက်လာတော့ ရွှေလက်ဆက် အသက်နှစ်ဆယ် ပြည့်ခဲ့ပြီးပြီ။ ဒီခိုင်းထွင်ခြင်းနှင့် ချုပ်လုပ်ခြင်း၊ အလှပြင်သင်တန်း ဘာသာရပ်မျိုးစုံနှင့် ပန်းအလှပြင်ခြင်း သင်တန်းတွေ တက်လာခဲ့သည် ။ ဓာတ်ပုံရိုက်တာကတော့ ကင်မရာလေးတစ်လုံးလွယ်ပြီး ဝါသနာအလျောက် ရိုက်ရင်း ကျွမ်းကျင်လာခဲ့ရတာဖြစ်သည် ။ ခုတော့ . . ဒါတွေ အားလုံး အသုံးဝင်တော့မည်။

“ကောင်းပါတယ် သမီး၊ သမီး စိတ်ကူးဆုံးဖြတ်လိုက်တိုင်း၊ တားမြစ်လောက်အောင် မကောင်းတာမှ မရှိခဲ့ဖူးပဲ၊ ညှိကိုရော တိုင်ပင်ပြီးပလား”

“ကြီးမေကို အရင်ပြောတာပါ။ ညီ ကန့်ကွက်မယ် မထင်ပါဘူး”

“ညီ” ဆိုသော “ကာရံညီ” ဆိုသည့် ကောင်လေးဟာ ကြီးမေရဲ့ သူငယ်ချင်းမှ မွေးသောသား ဖြစ်၏။ ကြီးမေက . . . သူတို့ ခေတ်က ဝါဏီဇူဝိဇ္ဇာဘွဲ့ကိုယူပြီး၊ ရွှေလက်ဆက် သိပ်နားမလည်သော စာရင်းအင်းပညာနှင့် ပတ်သက်သည့် ဘွဲ့တွေ နှစ်ခုလောက် ထပ်ရသေးသည် ။ ကြီးမေ . . . ရန်ကုန်မှာ တုန်းက စာရင်းအင်းပညာနှင့် ပတ်သက်သော ရာထူးကြီးကြီးတစ်ခုနှင့် ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း ဖြစ်၏။ စာရင်းအင်းကို ကြီးမေက ဝါသနာပါ ကျွမ်းကျင်သလောက် ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ စာရင်းကိုင်ချုပ်ဆိုလား၊ ရာထူးကြီးပြီး လခကောင်းတာပဲ သိသည် ။

ကြီးမေမှာ ကြီးမေလိုပင် စာရင်းအင်းပညာတော်ပြီး ရာထူးကြီး လခကောင်းသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရှိ၏။ ဝါသနာတူ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်က သားရှိ၍ တစ်ယောက်က သမီးရှိနေခဲ့သည် ။ ညီက ဦးမြတ်ဖြိုး၊ ဒေါ်ခင်လေးရီတို့ ၏ တစ်ဦးတည်းသောသား။ ရွှေလက်ဆက်က ဒေါ်တင်မေကြီး၏ မွေးစားသမီး။ ဒေါ်တင်မေကြီးသည်

အပျိုကြီး ဖြစ်၏။ ဒေါ်ခင်လေးရီတို့ ဦးမြတ်ဖြိုးတို့ က ဒေါ်တင်မေကြီးကို ခင်မင်သည် ။ လေးစားသည် ။ ရွှေလက်ဆက် ဆင်းသက်လာခဲ့သော မျိုးရိုးဗီဇသည် လည်း ဒေါ်တင်မေကြီး ပြောပြချက်အရ အညံ့စားထဲက မဟုတ်ခဲ့ပါ . . . ဆိုတော့ ရွှေလက်ဆက်ကို လူတကာက တူမလို သမီးလို (လူကြီးပိုင်းများ) ချစ်ခင်ပြီးသား ဖြစ်သွားရတော့၏။

စင်စစ် . . . ရွှေလက်ဆက် လိမ္မာရေးခြားရှိတာ၊ ရိုးသားအေးဆေးတာ၊ သဘောကာယ ကောင်းမွန်သည့် အဖြူထည် သမီးအလိမ္မာလေး ဖြစ်နေတာတွေအပြင် ရွှေလက်ဆက်ဟာ မိန်းမသားချင်းပင် ငေးကြည့်ယူရလောက်အောင် လှပချောမွေ့တာတွေဟာလည်း (မွေးစားသမီးပင် ဖြစ်လင့်ကစား) ရွှေလက်ဆက်ကို ချစ်ခင်ဖို့ ပံ့ပိုးမှုတွေပင်။ ခုတော့ . . . ကြီးမေကို ရွှေလက်ဆက်က တစ်ပြန် တစ်လှည့် လုပ်ကျွေးတော့မည်တဲ့ ။ ဒေါ်တင်မေကြီးက သူ့ခြံ၏ မျက်နှာစာမှာ ရှေ့ပိုင်းလေးမှာ ကန့်ပြီး လေးခန်းတွဲဆိုင်လေး ဖွင့်ပေးဖို့ စီစဉ်ရတော့၏။

“ကျွန်မရဲ့ ဆိုင်ကလေးတွေကို မေမေ စောင့်ရှောက်ပါ”

“ဆိုင်ခန်းလေးတွေ ဖွဲ့စည်းထားပုံက ချစ်စရာလေးတွေပါလား”

“ညီကတော့ . . . ကျွန်မ ဘာလုပ်လုပ် ချီးမွမ်းဖို့ ပဲ”

“ရွှေလက်က တော်တာကိုး၊ ရွှေလက်ဆိုတဲ့ အတိုင်း၊ လက်ကလေးတွေက ရွှေနဲ့ သွန်းထားသလား ထင်ရတယ်။ လှတာလည်း တစ်ကြောင်း၊ ပြီးတော့ . . . ရွှေလက်ရဲ့ လက်က ထွက်သမျှ ဘာတစ်ခုမှ အညံ့မရှိဘူး”

“ဒီလောက် မြှောက်ရင် မြှောက်ပါပြီ ညီရဲ့ ”

ညီကို သူ့ အိမ်ကရော၊ ကြီးမေကပါ “ညီ” ဟု ခေါ်သည် မို့ ညီပဲ လိုက်
ခေါ်ဖြစ်ခဲ့ပေမဲ့ စင်စစ် . . . ညီက ရွှေလက်ဆက်ထက် သုံးနှစ်ခန့် ပိုကြီး
သည်။ ညီက မနှစ်ကတည်းက ဦးမြတ်ဖြိုး၏ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်စဝင်ပြီ
ဖြစ်၏။ ညီသည် လည်း တစ်ဦးတည်းသောသားဆိုပေမဲ့၊ ကောင်းမွန်စွာ
ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်တတ်သည့် မိဘတို့ ထံမှာ သားလိမ္မာအဖြစ်
ဆွေမျိုးတစ်စု၏ ချစ်ခြင်းကို ခံရပါသည်။ ။ ပြီးတော့ . . . ညီက သဘော
ကိုကောင်းတာ ဖြစ်၏။ တစ်ဖက်သားအပေါ်တွင် အပြစ်မြင်လေ့မရှိ
သော အကောင်းမြင်များ သော သူ ဖြစ်၏။ အဆိုးတွေ လုပ်ထားတာ
တွေ့လျှင်တောင် . . .

“လူတစ်ယောက် ဆိုးတယ်ဆိုတာ ဆိုးဖို့ ရာအတွက်တွန်းပို့တဲ့ အခြေ
ခံအကြောင်းရင်းတွေကြောင့် လူဆိုးဖြစ်သွားရရှာတာ၊ အဲဒါတွေသာ မရှိ
ရင် ၊ အဲဒီလူ . . . လူဆိုး မဖြစ်ဘူး . . .” ဟု စာနာစွာ ပြော တတ်သူ ဖြစ်
၏။

သူဌေးသား၊ ကိုယ်တိုင် (လုပ်ငန်းထဲဝင်နေပြီမို့) သူဌေးပေါက်စဆို
ပေမဲ့ မာန်မာနကင်းသည်။ ။ သူ့အရပ်ရှည်ရှည်ကြီး၊ အရပ်နှင့် လိုက်ဖက်
သော ပြည့်ရုံအသားအရေတို့ ကြောင့် ညီဟာကြည့်ကောင်းသော ယော
ကျားတစ်ယောက် ဖြစ်နေရပါပြီ။ အဲသည် မှာ မှ ထပ်ဆောင်းလျက်
ယောက်ျားချော ချောနေသေးသည်။ ။ အဓိကကတော့ ညီ သဘောကော
င်းလွန်းခြင်းက လူချစ်လူခင်ပေါ်ဖို့ ဖြစ်ရတော့သည်။ ။

“ညီနဲ့ ရွှေလက်ကတော့ နေနဲ့ လ ရွှေနဲ့ မြဲပဲ၊ တကယ် . . . စိတ်ချင်း
သဘောချင်းကလည်း တိုက်ဆိုင်။ သဘောကောင်းလေးတွေကိုယ်စီနဲ့ ၊
လူတကာ အားကျချီးကျူးရတဲ့ မောင်နှံက လေးတွေပါပဲ”

ညီမိဘများက ညီကို ရွှေလက်ဆက်နှင့် သဘောတူကြပါသည်။ ။ ရွှေ

လက်ဆက်သည် မိဘမဲ့ ငြား၊ ဒေါ်တင်မေကြီး၏ မွေးစားသမီးဆိုငြား . .
. သူမ၊ ဆင်းသက်လာသော မျိုးရိုးဗီဇကအညံ့စား မဟုတ်ချေ။

“စော်ဘွားတွေ . . . မြန်မာပြည်လွတ်လပ်ရေးရပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှ
အာဏာစွန့်ပြီး ပြည် ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်ဆိုပြီး ဖွဲ့စည်းလိုက်လို့
သာ။ စော်ဘွားစနစ်သာ ဆက်ရှိနေခဲ့ရင် ရွှေလက် ဆက်ရဲ့ အဘိုးဟာ
စော်ဘွားဖြစ်ရမဲ့သူပေါ့။ သူ့အဘိုးရဲ့ ဖခင် စော်ဘွားကြီး အာဏာစွန့်
တော့ သူ့အ ဘိုးဟာ ကျမိုင်းတစ်ယောက်လေ . . .”

“ဪ . . . ဒေါ်တင်မေကြီးက၊ ဒီကလေးမကို မျိုးရိုးနဲ့ ချီပြီးတော့ကို
သိခဲ့တာလား။”

“ဒါပေါ့ရှင် . . . သူ့ရဲ့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်က ကျွန်မတို့ လေးစားကြည်
ညိုရတဲ့ မျိုးဆက်ပါ။ စော် ဘွားစနစ် မရှိတော့တဲ့ အခါကျတော့
သူ့အဘိုးဟာ စော်ဘွားမဟုတ်တော့ပေမဲ့ သူ့နယ်ပယ်မှာ တော့ အများ
လေးစား ကြည်ညိုရတဲ့ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပါ .
. .”

“လက်ထပ်တော့လည်း . . . မဟာဒေဝီက မွေးတဲ့ သမီးတော်နဲ့ ပဲ လ
က်ထက်ခဲ့တာ။ ရွှေလက်ဆက်ရဲ့ အဖေဟာ ရှမ်းစော်ဘွားမျိုးရိုးစစ်စစ်၊
ဒါကြောင့် . . . ရွှေလက်ဆက်ရဲ့ အသားရောင်ကို ကြည့်ပါလား။ ရွှေရော
င်ပြေးနေတာ၊ အဖြူပေါ်မှာ အဝါနှစ်ကလေး ပြေးနေခြင်းဟာ ရှမ်းမဟာ
ဆီမဟာသွေးတွေရဲ့ အသားရောင်ပေါ့”

“သူ့မိဘကျတော့ရော”

“အင်္ဂလန်ကလေ . . . ကိုကို ပညာသင်သွားရင်း ကြိုက်ခဲ့တာ”

“ဒေါ်တင်မေကြီးက ရွှေလက်ဆက်ရဲ့ ဖခင်နဲ့ မောင်နှမပေါ့”

“မတော်ဘူးရှင်။ ကိုကိုညီမနဲ့ မှ သူငယ်ချင်း၊ စိန်ညွန့်ကွန်ဗင့်မှာ ဘော်ဒါ တူတူ၊ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းမှာ ရှမ်းနာမည်နဲ့ အင်္ဂလိပ်နာမည် နှစ်မျိုးရှိတော့၊ ကျွန်မတို့ က လွယ်လွယ်ကူကူ ရှိစီလို့ ခေါ်လိုက်တာ။ တကယ်တော့ နာမည်ရင်းက ပရင်းမိရိုစ် Primrose . . .”

“ရှိစီနဲ့ ကိုကိုက တစ်ယောက်ခြားသေးတာ၊ ကိုကိုဟာ ကျွန်မတို့ ထက် ခြောက်နှစ်လောက် ကြီးပါတယ်။ ရှိစီက ကိုကိုခေါ်တော့ ကျွန်မတို့ ကလည်း ကိုကိုပေါ့။ ကိုကိုနဲ့ ရှိစီနဲ့ ကြားမှာ တစ် ယောက်ရှိတယ်။ မမ နာမည်က မိုနီကာ Monica၊ ကိုကိုနာမည်က ဝေါ့လေ့စ် Wallace . . .”

“ကိုကိုက ဆယ်တန်းအောင်ပြီးကတည်းက ထွက်သွားတာ၊ အင်္ဂလန်မှာ ဘွဲ့ရတယ်။ ဘွဲ့ရပြီး ပြန်လာတယ်။ အဲဒီမှာ ဟေဇယ် Hazel နဲ့ ကြိုက်ခဲ့တယ်။ ဟေဇယ်လ်ကလည်း သစ္စာရှိရှိ စောင့်ရှာတယ်။ ကိုကိုက မြန်မာပြည်မှာ အလုပ်ပြန်လုပ်သေးတယ်။ နောက်မှ ပြန်သွားပြီး ဟေဇယ်လ်နဲ့ လက်ထပ်တာ”

“ဒါဆို . . . ရွှေလက်ဆက်က ရှမ်းစော်ဘွားနဲ့ အင်္ဂလိပ်နဲ့ ကပြားပေါ့”

“ဟေဇယ်လ်က ဟိုရောက်နေတဲ့ မြန်မာအမျိုးသမီးပါ။ နှာသီးပြားလေးကော့ပြီး ချွန်တာတစ်ခုပဲ၊ ဟေဇယ်လ်နဲ့ တူပြီး အသားရောင်ကစလို့ ရှမ်းစော်ဘွားမြစ် ပီသပါပေတယ်”

“ဟုတ်တယ် . . . ရွှေလက်ဆက်လောက်လှတဲ့ မိန်းကလေးက ခပ်ရှားရှား”

“တော်လည်း တော်တယ်လေ။ မိန်းကလေး ပီသလိုက်တာလည်း လွန်ရော။ ဒေါ်တင်မေ ကြီးလက်ထွက်မို့ ထင်ပါရဲ့ ။ အပျိုကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ အနီးကပ် အုပ်ချုပ်ထိန်းကျောင်းမှုနဲ့ ကြီးပြင်းရ တော့လေ”

လူကြီးသူမတွေ

ပွဲလမ်းတစ်ခုခုမှာ ဆုံပြီဆိုလျှင်

ရွှေလက်ဆက်အကြောင်းက မပြောမပြီးသော စကားခေါင်းစဉ်တစ်ခုပင်။ သားရှင်တိုင်းက လိုလားမက်မောစွာ စိတ်ဝင်စားကြပါတယ်။ ရွှေလက်ဆက်သည် လှ၏။ ဣန္ဒြေကျက်သရေဖြင့် တင့်တယ်၏။ မိန်းမသား ပီသ၏။ သူ့မှာ တစ်ကိုယ်ရေ အရည်အချင်းတွေ အများကြီးနှင့် ပြည့်စုံပြီး သည့်နောက် . . . ဒေါ်တင်မေကြီး၏ အမွေခံ မွေးစား သမီးမို့၊ သူရမည့် အမွေအနှစ်တွေကလည်း မက်မောစရာ ဖြစ်နေသေးတယ်။ ဒီအမွေအနှစ်တွေပါမလာဘူး ဆိုရင်တောင် ရွှေလက်ဆက်ဆိုသည့် ကောင်မလေးဟာ သားရှင်များ အကြိုက်၊ မျက်စိကျ ဖွယ်၊ မက်မောဖွယ် သမီးကောင်းရတနာလေးလို ဖြစ်နေရသေးသည် ။ အဲသည် နောက်မှာ မှ စည်းစိမ် အမွေတွေက တပုံတပင် ပါလာသေးသည် ဆိုတော့ . . . လူကြီးသူမများ ၏ စကားဝိုင်းမှာ ရွှေလက်ဆက်အကြောင်းက ဆွေးနွေးချင်ဖွယ် ခေါင်းစဉ်တစ်ခုပါပေ။

အချင်းချင်းလည်း ဆွေးနွေးကြသည် ။ ဒေါ်တင်မေကြီးနှင့် ဆုံလျှင်လည်း ဒေါ်တင်မေကြီးကို ဝိုင်း၍ မေးမြန်းစပ်စုကြရသည် ။ ဒေါ်တင်မေကြီးက ရွှေလက်ဆက်အကြောင်းများ ပြောရမည်ဆိုလျှင် သူကလည်း မောသည် မရှိ။ စကားလုံး မထပ်ကြေး၊ သူ့မှာ ပြောစရာစကားတွေ အများကြီး အဆင်သင့် ရှိနေတတ်ပါသည် ။ သူမ၏ ချစ်လှစွာသော မွေးစားသမီးကလေးကို ရွှေပေါ်မြတင်ထားသလို၊ သူ့အကြောင်း သတင်းကောင်းလေးတွေကိုလည်း နှုတ်ဖျားမချ . . . ပြောရတာကို နှစ်ခြိုက်သဘောတွေ့လှပါသည် ။

“ရွှေလက်ဆက်ဟာ ဒေါ်တင်မေကြီး မွေးစာသမီး၊ ပီသလှပါသည် ။ ဒေါ်တင်မေကြီးရဲ့ အ ရည်အချင်းတွေ အကုန်လုံး သူ ရထားတာပဲ။ အပျိုကြီး ဖြစ်သွားမှာ စိုးရတယ်။”

ဒေါ်တင်မေကြီးက ယဲ့ယဲ့ရယ်၏။

“တော်ရုံ ယောက်ျားကို အထင်မကြီးနိုင်တာတော့ အမှန်ပဲရှင်။ ကျွန်မ တွေ့ဖူးသမျှ ယောက်ျားတွေဟာ ပျင်းတဲ့ သူနဲ့ ၊ ဖျင်းတဲ့ သူကများ နေတာ။ တော်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးလည်း တွေ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ . . . ကိုယ်တွေလည်း သူ့လောက်တော့ တော်တာ ထက်တာပဲဆိုတော့လေ . . .”

“တချို့ မိန်းကလေးတွေဆိုရင် ယောက်ျားတွေထက်တောင် ပိုတော်နေသေးတယ်။ တော်တာ ချင်းတူရင် မိန်းမသားက တာဝန်ပိုကြီးကြီး၊ ပိုများများ ၊ ယူထားရတာ တွေ့တွေ့နေရတာပဲ။ ကိုယ်တိုင် ဘုရင်မ ဖြစ်နေမှ တော့ မိဖုရား မဖြစ်ချင်တော့ဘူး။”

ဒေါ်တင်မေကြီးက တော်ရုံ ယောက်ျားကို အထင်မကြီးသူ . . . ဟူ၍ လူသိများ ပါသည် ။

“သူက အလုပ်အကိုင်လည်း သိပ်တော်တာ။ စေ့စပ်တယ်။ ကြိုးစားတယ်။ အပင်ပန်းခံတယ်။ အမှားအယွင်းဆိုလည်း မရှိသလောက်ပဲ၊ တော်တာတော့ အမှန်ပဲ . . .” ဟု ချီးကျူးကြရပါသည် ။

“ပြောရဲဆိုရဲ ဝင်ရဲထွက်ရဲနဲ့ သတ္တိကလည်း ကောင်းတယ်။ ရုပ်ကလည်း ချောချောခန့်ခန့်ကြီး ဆိုတော့လေ . . . သူဌေးမကြီး၊ ပညာတတ်မကြီးဆိုတာ မပြောဘဲနဲ့ သိသာထင်ရှားနေတာ”

“သူ ကုမ္ပဏီမှာ စာရင်းကိုင်ချုပ် လုပ်နေတာ၊ ပိုက်ဆံအတွက် မဟုတ်ဘူး ၊ သူ နေနေတဲ့ တိုက်အပြင်၊ တစ်မတ်ကျော်ကျော်ကျယ်တဲ့ ခြံဝင်းထဲမှာ နှစ်ထပ်ခွဲတိုက်တစ်လုံး ရှိသေးတယ်။ အဲဒါ နိုင်ငံခြားသား ငှားထားတယ်။ အဲဒီငှားခနဲ့ တင် စားပါလေ့ သုံးပါလေ့။ ဝတ်လိုက်ရင်လည်း မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ။ ဒီလောက်ကြီးတဲ့ စိန်တွေ . . . သူ့ဆီမှာ ပဲ မြင်ဖူးတယ် . . .”

“ရွှေလက်ဆက် မွေးစားခံရတယ်ဆိုတော့ ရွှေလက်ဆက်လည်း တော်တော်ကုသိုလ်ထူးတာ၊ ရှေးရေစက်တွေ ပေါ့နော်။ ဆွေမတော် မျိုးမစပ် သမီးရင်းလို စောင့်ရှောက်ထားတယ်ဆိုတော့လေ . . .” ဟု သူတို့အကြောင်းက ပြောမကုန်နိုင်အောင်ပါ။

“ကျွန်မက ရွှေလက်ဆက်ကို အပျိုကြီး လုပ်ရမယ်လို့ မဆိုလိုပါဘူး။”

ဒီစကားတစ်ခွန်းကိုတော့ ဒေါ်တင်မေကြီး ပြောလေ့ရှိပါသည်။ ။

“အိမ်ထောင်ပြုခြင်း၊ အပျိုကြီးလုပ်ခြင်းဆိုတာ သူ့သဘောနဲ့ သူ . . . ဆုံးဖြတ်ခွင့် ရှိပါတယ်။ အိမ်ထောင်ပြုမယ် ဆိုရင်တော့ ၊ ကိုယ်နဲ့ တန်တဲ့ သူ ရွေးပေါ့။ ချိန်ခွင်လိုပေါ့ရှင် . . . ကိုယ်က တစ်ပိ သာအလေး ထည့်ပေးလိုက်ရင်၊ ချိန်ခွင်တစ်ဖက်မှာ တစ်ပိသာလောက်လေးတာကိုတော့ ရချင်တာပေါ့ . . .”

“တစ်ပိသာဆိုတာ . . . ကျွန်မက ဥစ္စာပစ္စည်းကို ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အချင်းကို ဆုံးဖြတ်သတ်မှတ်တဲ့ အခါမှာ . . . ဥစ္စာပစ္စည်းပြည့်စုံခြင်းဆိုတဲ့ အချက်ကို ကျွန်မက ရှေ့တန်းမတင်ပါဘူး။ နောက်နားကျကျမှာ ဆုတ်ထားပါတယ်။ ရှေ့တန်းမှာ ဘာတွေလဲဆိုတော့ . . . ပညာရှိခြင်း၊ ပညာရှိခြင်းဆိုတာ ပညာတတ်ခြင်းနဲ့ မယူဘူးနော် . . .”

“တချို့ . . . ဘွဲ့တွေ အများကြီးရှိလို့ ပညာတတ်လို့ ခေါ်နိုင်ပါတယ်။ စိတ်နေသဘောထားနဲ့ လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေက ပညာရှိ မပီသဘူး။ ကလေးဆန်လားဆန်ရဲ့ ၊ အတ္တကြီးလားကြီးရဲ့ ၊ အတွေးအခေါ်ကပေမဲ့ လူလားမြောက်ချင်မှ မြောက်တာ။ များ သောအားဖြင့်မှာ တော့ ပညာတတ်တွေဟာ ပညာ လည်း ရှိသွားကြတာတော့ များ ပါတယ် . . .”

“ကျွန်မက ပညာရှိခြင်း၊ ရိုးသားကြိုးစားခြင်း၊ ခိုင်လုံ အခြေကျပြီး ပုံမှန်ဆောင်ရွက်နိုင်တဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ရှိခြင်းတို့ ၊ တချို့ကျတော့လည်း မျောက်လွှဲကျော်လို ဟိုခုန် ဒီခုန် ဒီအလုပ် လုပ်လိုက် ဟိုအလုပ်လုပ်လိုက်နဲ့ လေ။ အဲဒါမျိုးလည်း မကြိုက်ဘူး . . .”

“ပြီးတော့ . . . ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်းတော့ ချစ်ပါရဲ့ ၊ ကြင်နာပါရဲ့ ၊ လူသားတွေအားလုံးအပေါ်ကျတော့ အကြင်နာ မရှိတာမျိုးလည်း လက်မခံနိုင်ဘူး။ လူသားအားလုံးအပေါ် အကြင်နာတရား ဖြန့်ကြက်နိုင်မှ . . . ကိုယ့်အပေါ်လည်း သည်းခံစိတ်ရှည်နိုင်မှာ ။ ရက်စက်တတ်တဲ့ လူမျိုးဆိုရင် . . .”

“ကိုယ့်အပေါ်ချစ်စိတ်မွန်တုန်း ခဏတော့ သည်းခံမှာ ပေါ့။ ယုယကြင်နာမှာ ပေါ့။ အိမ်ထောင်သက် ကြာလာတာနဲ့ အမျှ အရှိန်လည်း သေရော အကြင်နာတရားလည်း ပျောက်သွားရောဖြစ်မှာ ။ ပြီးတော့ . . . ကျွန်မက မျိုးရိုးလည်း ကြည့်သေးတယ် . . .”

“သူ့အဖေ ဘာလဲ၊ သူ့အမေ ဘာလဲ။ လူမှာ အမျိုး၊ ကြက်မှာ အရိုးတဲ့ ။ ကျွန်မ ဖတ်ဖူးတဲ့ Educational Psychology ဆိုတဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ လူမွေးကင်းစတစ်ယောက်နဲ့ မျောက်မွေးကင်းစလေးတစ်ကောင်ကို တူညီတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်၊ တူညီတဲ့ ဆက်ဆံရေး၊ တူညီတဲ့ အစားအစာ . . .”

“အားလုံး တူတူထားပေးတာလေ။ ဗီဇနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် Heridity and Environment ပေါ့။ Environment ကို ထပ်တူညီပေးထားတယ်။ လူနဲ့ မျောက်ဟာ Heridity ချင်းတော့ ဘယ်တူနိုင်ပါ့မလဲ။ အဲဒါ Environment ဘယ်လောက်ထပ်တူညီပစေ Heridity မတူတော့လေ . . .”

“လူက ခြေနှစ်ချောင်းနဲ့ လမ်းလျှောက်တဲ့ အချိန်မှာ မျောက်ကတော့ လေးဖက်ကုန်းကုန်းပဲ။ လူကလေးက လူစကား ပြောလာတယ်။ မျောက်

က မပြောနိုင်ဘူး။ ကွံ့ကွံ့ပဲ။ မျောက်က သစ်ပင်ပေါ် တက်သွားပြီ၊ လူက လေးက မတက်နိုင်ဘူး။ အဲဒါတွေလည်း ဖတ်ဖူးမှတ်ဖူးတော့ ဗီဇကိုလည်း ကျွန်မက အရမ်းအလေးထားပါတယ်”

“ရွှေလက်ဆက်ကလေးရဲ့ မျိုးရိုးဗီဇကတော့ တကယ့်ကို ဆွေကြီးမျိုးကြီးက ဆင်းသက်လာ တာပဲနော်”

“သူ့အမေ ဟေဇယ်လ်ဆိုရင် နိုင်ငံခြားကိုသာ ရောက်နေတယ်။ သူ့ လောက် မြန်မာဆန်ပြီး၊ သူ့ လောက်ကို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပြီး အရှက်အကြောက်ကြီးတာ ခပ်ရှားရှားပါ။ ပြီးတော့ ဟေဇယ်လ်တို့ က ဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲကလေ။ အဲဒီတော့ . . . သမီး ရွှေလက်ဆက်ကပါလာ တွေ တော်တော်များ နေပြီ”

“ပစ္စည်းဥစ္စာကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး နော်။ အရည်အချင်းတို့ ၊ ထက်မြက်မှုတို့ ၊ မိန်းမပီသမှုတို့ ၊ ဒါတွေ ပါလာတော့ ယောက်ျားလေး ဘက်ကလည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်မှာ ရှိသင့်တဲ့ အရည်အချင်းမျိုး ပြည့်ပြည့်စုံစုံပါလာမှ ဖြစ်မယ်”

“အဲဒါမျိုး ရွေးတတ်အောင် သမီး ခေါင်းထဲက ဦးနှောက်က မွမ်းမံသ င်တန်း မကြာခဏ ပေး ထားတာပဲ။ သူ့ဦးနှောက်ဟာ နှလုံးသားကို ကြိုး ကိုင်နိုင်ကောင်းပါရဲ့ ။ သူ့ရွေးလာရင်တော့ ကျွန်မက ခွင့်ပြုမှာ ပါ။ တစ် ယောက်မှ ရွေးမလာရင်လည်း ကျွန်မက ရွေးတော့လေလို့ . . .”

“တိုက်တွန်းမှာ မဟုတ်ဘူး ။ ရွေးလာရင်လည်း တားမှာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒီကိစ္စကိုတော့ သူ့သ ဘောသူ့ဆန္ဒအတိုင်းပဲ ထားပါတယ်”

“အခု . . . လာလာတောင်းနေကြတဲ့ သူတွေလည်း များ တော့ . . .”

“တချို့ကျတော့ ထည့်သွင်းစဉ်းစားရန် မလိုဆိုတဲ့ အဆင့်လေ။ စဉ်း

စားသင့်တဲ့ ဆန်ခါတင်ကို ကျွန်မက ပြောပြတာပေါ့။ နောက်ဆုံး ရွေးချယ်ခြင်းကတော့ သမီး သဘောပါ”

အဲသည် အချိန်မှာ ရွှေလက်ဆက်ကို ကာရံညီဆိုသော ကောင်လေးက ချစ်ခွင့်တောင်းပြီးပါပြီ။ ရွှေလက်ဆက်မှာ ညွှတ်ကျနေသည့် စိတ်ကို နိုင်အောင် ထိန်းရင်း၊ အခုန်မြန်နေသည့် နှလုံးသားကို ဦးနှောက်က မနည်းကြီး ကြိုးကိုင်နေချိန်လည်း ဖြစ်၏။

“သူ့ကို မွေးစားဖြစ်သွားရတာက . . .”

“လူများ လေ . . . ကံစီမံရာ ခံကြရတာပဲ။ ကိုယ့်သိချိုင်းရှိရာ ကိုယ် သွားသေရတယ်လို့ ရှေး လူကြီးတွေ ပြောတာလည်း သိပ်မှန်တာပဲ။ ကျွန်မ အမေဆို . . . ကျွန်မနဲ့ တစ်သက်လုံး မြန်မာပြည် မှာ နေတာပဲ။ ဖေဖေကတော့ ဆုံးတာကြာပြီပေါ့နော်။ ကျွန်မက တစ်ဦးတည်းသော သမီးဆိုတော့ . . .”

“မေမေက ကျွန်မနဲ့ မခွဲဘူးပေါ့။ ရွှေလက်ကို မွေးစားတော့လည်း မြေးအတွား သားအမိသုံးယောက် နေကြတာပေါ့နော်။ အဲဒါရှင် . . . ကျွန်မက ငယ်ငယ်တုန်းက ဘယ်နိုင်ငံခြားမှ သွားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ၊ လေးဆယ်ကျော်မှ စင်ကာပူကို ကုမ္ပဏီက လွှတ်လို့ နှစ်နှစ်ကျော် သုံးနှစ်နီးပါးလေး သွားနေပါတယ် . . .”

“မေမေက အဲဒီမှာ ဆုံးခဲ့ရတယ်။ ကိုယ့်သိချိုင်းရှိရာ ကိုယ် သွားသေရတယ်ဆိုတဲ့ စကားကို ပြောတာပါပဲ။ ကိုကိုနဲ့ ဟေဇယ်လ်ဆိုလည်း ကြည့် . . . ။ ကိုကိုရော ဟေဇယ်လ်ပါ ဟိုမှာ အနေများကြတာ။ ဆုံးမဲ့ ဆုံးတော့ နှစ်ယောက်လုံး ဒီမှာ ဆုံးကြတယ်လေ”

“ဪ . . . ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ”

“ကိုကိုက ကားမှောက်တာ။ တစ်ယောက်တည်း သွားတုန်း ကားစလစ်ဖြစ်ပြီး မှောက်သွားတာ။ ဆေးရုံကိုတောင် အသက်ပါမလာခဲ့ဘူး။ အဲဒီ သတင်းကြားပြီး ဟေဇယ်လ်က ဟုတ်ဖေလီယာ Heart Failure ရပြီး ဆုံးတာ။ ခေါက်ခနဲပဲ။ သူ့မှာ နှလုံးရောဂါ ရှိနေမှန်းကို ကြုံမသိကြတာ”

“တော်တော်စိတ်မကောင်းစရာပဲနော်”

“ဒီမှာ ပဲ သဂြိုဟ်ရတာပေါ့။ ဟိုမှာ အနေများကြပေမဲ့ မြန်မာတွေပဲလေ”

“ဪ”

“အဲဒီကတည်းက ရွှေလက်ဆက်ကို မွေးစားလိုက်တာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဒီမှာ မမမိနီကာရော ရှိစီပါရှိကြသေးတယ်။ အဲဒီတုန်းက သူတို့ က မွေးစားမယ်ပေါ့။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မ အသက်က သုံးဆယ်နားနီး။ မမမိနီကာတို့ ရှိစီတို့ က အိမ်ထောင်သည် တွေ။ သားနဲ့ သမီးနဲ့ မိသားစုရှိတယ်။ ကျွန်မက အပျိုကြီး။ ကျွန်မ ဇွတ်တောင်းယူတာ”

“ကောင်းပါတယ်။ တစ်ယောက်တည်းသမားက မိသားစုတွေထက် ပိုပြီး စောင့်ရှောက်နိုင်တာပေါ့”

“လူတွေကတော့ စပ်စုကြပါသေးတယ်။ ဘယ်ကလဲ ဘယ်လိုလဲပေါ့။ ကျွန်မကလေး မဟုတ်တာတော့ ယုံကြပါတယ်”

“ဪ . . . ဒေါ်တင်မေကြီးကလည်း ။ ဒေါ်တင်မေကြီးရဲ့ ကိုယ်ကျင့် သိက္ခာနဲ့ ဟာ၊ မယုံစရာ ဘာရှိလဲ”

“တော်သေးတာက . . . အဲဒီတုန်းက ကျွန်မ ကုမ္ပဏီက ကျွန်မကို မန္တလေးခရီး တစ်ပတ် ဆယ်ရက်တောင် မလွှတ်လို့ ပဲ။ ကျွန်မ နေ့ရှိသမျှ အ

လုပ်ဆင်းနေတာ လူတိုင်းမြင်နေပေလို့ ပဲ။ တစ်နေရာရာ လေးငါးခြောက်လလောက် ခရီးထွက်မိရင် နယ်သွားပြီး ကလေးမွေးတယ်များ ပြောကြမလားပဲ”

“ကလေးက တော်တော်ငယ်ငယ်လေးလား”

“သုံးနှစ်သမီးကလေးပါ”

“ဪ . . . သနားစရာ။ တစ်မျိုးတော့လည်း ကောင်းတာပေါ့လေ။ ဒေါ်တင်မေကြီး သမီး ဖြစ်ရတော့ ဘာသာရေးလည်း ရှိသေ့ကိုင်းရှိုင်းခွင့် ရသွားတာပေါ့”

“သမီးက အရွယ်နဲ့ မလိုက် ဘုရားတရား သိပ်ကြည်ညိုလေးစားရှာတယ်။ သူ သက်ဝင်ယုံ ကြည်တာ . . . ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာစစ်စစ်ပဲ။ တခြားယုံကြည်မှုတွေ ဘာမှ မစွက်ဖက်ဘူး”

“သမီးလေး အကြောင်းကြားရတာ ချီးကျူးစရာတွေချည်းပဲ”

“ကျွန်မ . . . သူ့ကို အဲဒီလို မဖြစ်ဖြစ်အောင် တကူးတကပုံသွင်းခဲ့တာပါ။ ခုဆိုရင် . . . သမီးကို ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မထက်တောင် ပိုကြိုက်သေးတယ်”

“မိဘမရှိဘူး ဆိုပေမဲ့ ကံကောင်းရှာပါတယ်”

“ကျွန်မက ဒီသမီးလေးအကြောင်းများ ပြောရမယ်ဆိုရင် ထမင်းစားဖို့ ညအိပ်ဖို့ တောင် မေ့တာ”

“ဒီလောက်ချစ်တယ်နော်”

“ချစ်တာပေါ့ရှင် . . . ဒါလေးပဲ ကျွန်မရဲ့ အသက်ဘူး”

“သူ့အဒေါ်တွေရော”

“သူတို့ အုပ်စုတွေက နိုင်ငံခြား ထွက်သွားကြပါပြီ။ ကလေးတွေလည်း ရှိတော့၊ ကျောင်းထား မယ်ပေါ့လေ။ ကိုကိုလည်း သွားနေခဲ့တော့ အဆက်အသွယ်တွေလည်း ရှိတာပေါ့။ ဟေဇယ့်လ်အမျိုးတွေလည်း ရှိသေးတယ်။ ပတ်သက်ရာ ပတ်သက်ကြောင်းပေါ့။ သူတို့ ကူညီကြပါတယ်...”

“သုံးလေးနှစ်တစ်ခေါက် ဆိုသလိုတော့ ပြန်လာကြပါတယ်။ ဆွေမျိုးချင်းတော့ မပြတ်ပါဘူး။ ရွှေလက်ဆက်ဆိုတဲ့ နာမည်က ကျွန်မပေးတာလေ။ သူ့အဒေါ်တွေသာ မှ ညှိခဲ့ရင် အင်္ဂလိပ်နာမည် ဖြစ်မှာ ။ ကိုကိုတို့ မိသားစုက မစ်ရှင်ကျောင်းထွက်တွေဆိုတော့ အင်္ဂလိပ်နာမည်တွေ ဖြစ်နေကြတာ...”

“သူတို့ မှာ ရှမ်းနာမည်တွေ ရှိပါတယ်။ အသုံးနည်းပြီး မခေါ်ဖြစ်တော့ဘူး”

“ဒေါ်တင်မေကြီးလည်း စိန်ချွန်းကွန်ဗင့်က ထွက်တာပဲဟာ”

“အဲဒါ ကျွန်မအမေ ... ။ အင်္ဂလိပ်နာမည် လုံးဝ မပြောင်းဘဲ မြန်မာနာမည်နဲ့ တင်းခံထားတာ။ မပြောင်းဘူးဆိုတော့လည်း ဖြစ်သွားတာပါပဲ”

စကားဝိုင်းသာ ရှည်ကြာဦးမယ်ဆိုလျှင် ရွှေလက်ဆက်အကြောင်း၊ သူ့မိဘမျိုးရိုးနှင့်တကွ၊ ပတ်သက်ရာ ပတ်သက်ကြောင်း ဆွေရေးမျိုးရိုး၊ ရာဇဝင်မှာ ပြောစရာတွေ၊ အများကြီးကျန်နေပါ သေးသည် ။ လူဆိုသည် မှာ လူတိုင်းတွင် နောက်ခံဇာတ်ကြောင်းလေးတွေတော့ ရှိကြသည်ချည်းပင်။ တချို့ကပြောလို့ ကောင်း၍ တချို့က ပြောလို့ မကောင်းတာတွေပါတတ်၏။ ဒေါ်တင်မေကြီးကတော့ ပြောလို့ ကောင်းတာချည်းပြော၏။ မကောင်းတာတွေ ချန်ထားပစ်ခဲ့လေသလား

တော့ မသိပါ။

ဒေါ်တင်မေကြီးက စကားပြောကိုလည်း ကောင်း၏။
သာမန်အကြောင်းအရာလေးတစ်ခုကို သူတစ်ပါး ပြော၍
ပျင်းစရာကြီးဖြစ်နေလျှင် ဒေါ်တင်မေကြီးကိုသာ ပြောခိုင်းလိုက်ပါ။ တ
ဪ . . . ဪ . . . နှင့် အံ့ဩတကြီး ဖြစ်သွားစေချင်သလား။ တဟား
ဟားနှင့် ပွဲကျချင်သလား၊ တစ်ခုတည်းသော အကြောင်းအရာကိုပင် ရှု
ထောင့်အထွေထွေမှ ဘက်မျိုးစုံမှ လှည့်၍ နားထောင်ကောင်းအောင်
ပြောတတ်သူ စကားပြောကောင်းသူတည်း။

စင်စစ် . . . ရွှေလက်ဆက်၏ အကြောင်းအရာမျိုးက လူ့ဘဝ၊ လူ
လောကထဲမှာ သူများ တွေလည်း ဖြစ်ဖူး၊ ကြုံဖူးတာပင်။ ဆန်းပြားလှချ
ည်ရဲ့ဟု တော့ မဆိုနိုင်ပါ။ သို့ပေမဲ့ . . . ဒေါ်တင်မေကြီး ပြောတာမို့
ထူးခြားဆန်းသစ်နေရ၏။ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကြီး ဖြစ်နေရ၏။
စကားပြော ကောင်းတာလည်း တစ်ကြောင်း၊ ပြောလို့ ကောင်းတာချည်း
ရွေးပြောတာလည်း တစ်ကြောင်း ဖြစ်နိုင်ပါ၏။